

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2007. gada 7. jūnijā*

Lieta C-362/05 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam,

ko 2005. gada 23. septembrī iesniedza

Jacques Wunenburger, ko pārstāv Ē. Buaželo [*E. Boigelot*], *avocat*,

prasītājs,

otrs lietas dalībnieks, kas piedalās tiesvedībā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*] un G. Beršeids [*G. Berscheid*], pārstāvji, kuriem palīdz V. Dehins [*V. Dehin*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovsky*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 15. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā apelācijas sūdzībā Vīnenburgers [*Wunenburger*] lūdz atcelt Eiropas Kopienas Pirmās instances tiesas 2005. gada 5. jūlija spriedumu lietā T-370/03 *Wunenburger*/Komisija (Krāj.-CDL, I-A-189. un II-853. lpp.; turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja viņa prasību atcelt trīs Eiropas Kopienas Komisijas lēmumus, kas pieņemti iecelšanas amatā procedūras ietvaros

(turpmāk tekstā kopā — “apstrīdētie lēmumi”). Ar šiem lēmumiem Komisija kā iecelējinstītūcija (turpmāk tekstā — “iecelējinstītūcija”) iecēla amatā citu kandidātu un noraidīja prasītāja kandidatūru, kā arī viņa sūdzību.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 7. panta 1. punktā Eiropas Kopienas Civildienesta noteikumos redakcijā, kas bija piemērojama šajā lietā (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”), noteikts:

“Iecelējinstītūcija, pieņemot lēmumu dienesta interesēs un neņemot vērā valsts piederību, katru ierēdni norīko, ieceļot vai pārceļot amatā savā kategorijā vai dienestā, kas atbilst ierēdņa pakāpei.

[..]”

- 3 Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā noteikts:

“Par jebkuru lēmumu, kas saistīts ar konkrētu personu un kas pieņemts saskaņā ar šiem Civildienesta noteikumiem, nekavējoties rakstveidā iepazīstina attiecīgo ierēdni. Jebkurā lēmumā, kas nelabvēlīgi ietekmē ierēdni, ir jānorāda iemesli, uz kuriem pamatojoties, tas pieņemts.”

4 Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā paredzēts:

“Pirms iecelšanas vakantajā amatā iestādē iecelēj institūcija vispirms ņem vērā:

a) vai amatu var aizpildīt, izmantojot paaugstināšanu vai pārceļšanu amatā iestāžu robežās;

[..]

un pēc tam ievēro konkursu kārtību, pamatojoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudījumiem. [..]”

5 Civildienesta noteikumu 45. panta 1. punktā noteikts:

“Iecelēj institūcija pieņem lēmumu par paaugstināšanu amatā. To īsteno, norīkojot ierēdni nākamajā augstākajā pakāpē viņam atbilstošajā kategorijā vai dienestā. Paaugstināšanu amatā veic, vienīgi izvēloties no to ierēdņu vidus, kuri ir nostrādājuši minimālu laika posmu savā pakāpē, ņemot vērā uz paaugstinājumu pretendējošo ierēdņu salīdzinošās īpašības [salīdzinoši izvērtējot uz paaugstinājumu pretendējošo ierēdņu sasniegumus] un ziņojumus par tiem.

[..]”

Prāvas rašanās fakti

- 6 2002. gada 19. septembrī Komisija publicēja Paziņojumu par amata vakanci COM/138/02 (turpmāk tekstā — “paziņojums par vakanci”), lai aizpildītu A 2 pakāpes direktora amatu C direkcijai “Āfrika, Karību jūras salas un Klusais okeāns” *EuropeAid* biroja ietvaros. Paziņojumā par vakanci tika minēti šādi uzdevumi: nodrošināt efektīvu un aktīvu projektu un programmu pārvaldību visā darbības laikā no identificēšanas līdz galīgam novērtējumam, kā arī sagatavot un uzraudzīt pārvaldības dekoncentrācijas uz Āfrikas, Karību jūras salu un Klusā okeāna valstu delegāciju procesu. Tika prasīta ļoti laba personāla vadības pieredze, apliecināta spēja vadīt, mobilizēt un uzraudzīt lielu kolektīvu, kā arī prasme definēt prioritātes un komunikācijas prasmes.

- 7 Prasītājs, A 3 pakāpes ierēdnis “Ārējo attiecību” ģenerāldirektorātā un Komisijas delegācijas vadītājs Horvātijā, 2002. gada 27. septembrī tāpat kā deviņi citi kandidāti iesniedza pieteikumu uz minēto amatu.

- 8 Ar 2002. gada 18. novembra ziņojumu *EuropeAid* biroja ģenerāldirektors (turpmāk tekstā — “ģenerāldirektors”) pēc intervijas ar katru no kandidātiem informēja Komisijas ģenerāldirektorātu “Personāls un administrācija” par to, ka viņš iedalījis kandidātus divās grupās. Pirmajā grupā bija minēti seši kandidāti, kurus ģenerāldirektors uzskatīja par “piemērotiem attiecīgajam amatam un kuri [...] izpildīja attiecīgajam amatam izvirzītās prasības un uzdevumus”, savukārt otrajā grupā bija minēti četri kandidāti, kuri “nebija pilnībā piemēroti šim amatam un neuzrādīja visas nepieciešamās iemaņas”. Prasītājs bija iekļauts otrajā grupā.

- 9 Pēc tam Iecelšanas padomdevēja komiteja (“Comité consultatif des nominations”, turpmāk tekstā — “CCN”) sagatavoja sarakstu ar sešiem kandidātiem, kas sakrita ar ģenerāldirektora ziņojumā norādīto pirmo grupu. CCN 2002. gada 12. decembra atzinumā norādīja, ka Nakvi [*Naqvi*] varētu ņemt vērā atlases procedūras rezultātam. 2003. gada 8. janvārī Komisija, rīkojoties kā iecelējinstītūcija, nolēma iecelt Nakvi attiecīgajā amatā (turpmāk tekstā — “lēmums par iecelšanu amatā”).
- 10 Prasītājam ar 2003. gada 11. marta vēstuli tika paziņots, ka viņa kandidatūra ir noraidīta. 2003. gada 2. aprīlī prasītājs iesniedza sūdzību par lēmumu par iecelšanu amatā. Šī sūdzība tika noraidīta 2003. gada 14. jūlijā (turpmāk tekstā — “lēmums par sūdzības noraidīšanu”).
- 11 Ar 2004. gada 11. marta lēmumu, kas stājās spēkā 2004. gada 1. aprīlī, Komisija saskaņā ar Civildienesta noteikumu 50. pantu atvaļināja Nakvi. Pēc šī lēmuma pieņemšanas tika izsludināts jauns konkurss (turpmāk tekstā — “otrais konkurss”), kurā kandidēja prasītājs. Viņa kandidatūra netika atbalstīta un viņš neapstrīdēja šī otrā konkursa rezultātu.

Prasība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas Kancelejā iesniegts 2003. gada 5. novembrī, prasītājs cēla prasību atcelt apstrīdētos lēmumus.

- 13 Komisija lūdza izbeigt lietu un pakārtoti — noraidīt prasītāja pretenzijas.
- 14 Komisija uzskatīja, ka prasībai nebija priekšmeta, jo Nakvi tika atvaļināts un tika izsludināts otrs konkurss, kurā piedalījās prasītājs, kuram vairs nebija intereses turpināt šo lietu.
- 15 Pirmās instances tiesa noraidīja Komisijas prasību izbeigt lietu.
- 16 Pirmās instances tiesa, pirmkārt, nolēma, ka strīds bija saglabājis savu priekšmetu, jo lēmums par iecelšanu bija spēkā līdz 2004. gada 1. aprīlim un lēmums par kandidatūras noraidīšanu turpināja būt spēkā.
- 17 Otrkārt, Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Tiesas 1988. gada 26. aprīļa spriedumu lietā 207/86 *Apesco*/Komisija (*Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts) un Pirmās instances tiesas 1996. gada 24. septembra spriedumu lietā T-182/94 *Marx Esser* un *Del Amo Martínez/Parlaments* (*Recueil FP*, I-A-411. un II-1197. lpp., 41. punkts), uzskatīja, ka prasītājam vēl joprojām bija interese saņemt spriedumu par attiecīgās atlases procedūras tiesiskumu, lai apgalvotais prettiesiskums neatkārtotos nākotnē līdzīgā procedūrā.
- 18 Savas prasības atcelt tiesību aktu atbalstam prasītājs, izvirzot pirmo pamatu, norādīja, ka Komisija bija pārkāpusi Civildienesta noteikumu 25. panta otro daļu, lēmumā par sūdzības noraidīšanu nenorādot pamatojumu.

- 19 Pirmās instances tiesa noraidīja šo pirmo izvirzīto pamatu, pārsūdzētā sprieduma 28.–35. punktā norādot, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu iekļautais pamatojums ļāva saprast, uz ko būtībā balstīts minētais lēmums, un izvērtēt, vai tika ievēroti nosacījumi, kuri paredzēti Civildienesta noteikumos attiecībā uz atlases procedūras atbilstošu norisi.
- 20 Izvirzot otru pamatu, prasītājs norādīja uz Civildienesta noteikumu 7. panta, 29. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 45. panta 1. punkta pārkāpumu, kā arī tiesiskās palāvbības principa, vienlīdzīgas attieksmes un tiesību uz karjeru pārkāpumu.
- 21 Pirmās instances tiesa noraidīja arī šo otro izvirzīto pamatu, pārsūdzētā sprieduma 51.–60. punktā uzskatot, pirmkārt, ka ģenerāldirektora piedalīšanās atlases procedūrā pati par sevi nebija prettiesiska un neietekmēja *CNV* neatkarību. Līdz ar to procedūra neradīja prasītāju aizskarošu diskrimināciju. Pirmās instances tiesa norādīja, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu izmantotie kritēriji bija minēti paziņojumā par vakanci un katrā ziņā šīs prasības bija neatņemamas jebkuram A 2 pakāpes darbam. Šajā kontekstā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka ģenerāldirektora ziņojumā ietvertā jēdziena “amatam izvirzīto uzdevumu” saturs nav jāpārspilē.
- 22 Pārsūdzētā sprieduma 61.–83. punktā Pirmās instances tiesa, otrkārt, uzskatīja, ka Nakvi izpildīja visas paziņojumā par vakanci norādītās prasības un iecelējinstītūcija nebija pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, apstiprinot tā kandidatūru.

Lietas dalībnieku prasījumi

23 Vinenburgera prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt viņa apelācijas sūdzību par pieņemamu;

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

un, pieņemot jaunu nolēmumu,

— atcelt lēmumu par iecelšanu amatā;

— atcelt lēmumu par kandidatūras noraidīšanu;

— atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu;

— noraidīt Komisijas celto pretapelācijas sūdzību, atzīstot to par nepieņemamu vai katrā ziņā par nepamatotu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- galvenokārt — atzīt tās pretapelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu un līdz ar to atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, ar kuru tiek noraidīta Komisijas prasība izbeigt tiesvedību pirmajā instancē;
- par tiesāšanās izdevumiem lemt atbilstoši attiecīgajām tiesību normām;
- pakārtoti — noraidīt apelācijas sūdzību kā nepieņemamu vai katrā ziņā kā nepamatotu;
- piespriest Vinenburgeram atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā apelācijā.

Par pretapelācijas sūdzību

25 Tā kā par galveno apelācijas sūdzību ir jālemj tikai tad, ja Tiesa noraida Komisijas iesniegto pretapelācijas sūdzību, vispirms ir jālemj par šo pretapelācijas sūdzību.

Lietas dalībnieku argumenti

- 26 Komisija savas pretapelācijas sūdzības atbalstam, pirmkārt, norāda, ka Pirmās instances tiesai, lai atzītu prasītāja interesi celt prasību, bija jāpamatojas uz vienkāršu hipotētisku apsvērumu par citu līdzīgu prettiesisku gadījumu, kas varētu rasties nākotnē, novēršanu.
- 27 Komisija šajā sakarā atgādina, ka prasītājs apstrīd ģenerāldirektora lomu atlases procedūrā. Tātad runa šajā lietā ir par tikai un vienīgi faktisku apstākli, kas nevarētu atkārtoties citā lietā. Turklāt Pirmās instances tiesa ir paplašināti sapratusi pamatojumu, kuru Tiesa sniedza iepriekš minētajā spriedumā lietā *Apesco/Komisija*, jo šai lietai, proti, lēmumam par iecelšanu amatā, nav prasītais automātiski atkārtotošais raksturs.
- 28 Otrkārt, Komisija norāda, ka prasītājs, lai arī viņam bija neapstrīdama interese apstrīdēt lēmumu, kas viņam bija adresēts otrā konkursa ietvaros, necēla nekādu prasību, dodot priekšroku saglabāt savu prasību lietā, kuras rezultātā tika pasludināts pārsūdzētais spriedums. Komisija uzskata, ka šajā lietā ir notikusi procesa ļaunprātīga izmantošana, kura Pirmās instances tiesai bija jākonstatē, pieņemot lēmumu izbeigt lietu.
- 29 Tomēr Komisija savā papildu procesuālajā rakstā pretapelācijas sūdzībai atzīst, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, iesakot, ka prasītājam bija jāpieprasa atcelt otrā konkursa ietvaros pieņemtos lēmumus par iecelšanu amatā, jo tā saskaņā ar tās rīcībā esošo plašo rīcības brīvību savu dienestu reorganizācijā jau bija samazinājusi direktoru skaitu un bija jau pārcēlusī šī paša ģenerāldirektorāta direktoru amatā, ko atstāja Nakvi. Neņemot vērā to, Komisija uzskata, ka šie apstākļi atbalsta viedokli, ka prasītājam

labvēlīgais Pirmās instances tiesas nolēmums nevarēja radīt nekādas praktiskas sekas, tādējādi, ka viņa prasībai nav nekāda mērķa.

- 30 Prasītājs uzskata, ka Komisijas iesniegtā pretapelācijas sūdzība nav pieņemama, jo pārsūdzētais spriedums nav nelabvēlīgs Komisijai, jo prasība tika noraidīta kā nepamatota.
- 31 Par lietas būtību prasītājs norāda, pirmkārt, ka pretapelācijas sūdzība nav apmierināma, jo Komisija tajā nav pierādījusi, ka strīdam nav priekšmeta.
- 32 Prasītājs uzskata, ka pretēji Komisijas viedoklim pēc Nakvi atvaļināšanas viņš nav saņēmis to, ko viņš būtu varējis saņemt no lēmuma par kandidatūras noraidīšanu un lēmuma par iecelšanu amatā atcelšanas.
- 33 Turklāt, pat ja viņš varēja iesniegt savu kandidatūru otrajā konkursā, šis konkurss nevarētu novērst apstrīdēto lēmumu prettiesiskumu.
- 34 Otrkārt, prasītājs uzskata, ka Komisija pārmērīgi ierobežo jēdzienu “interese celt prasību”, apejot jautājumus par prasītāja interesi saņemt spriedumu par procedūras prettiesiskumu, no vienas puses, un par lēmuma par kandidatūras noraidīšanu prettiesiskumu, no otras puses, lai šis nelikumības neatkārtotos nākotnē.

- 35 Prasītājs norāda, ka Pirmās instances tiesa vienīgi piemēroja pastāvīgo judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 19. punktā nolemjot, ka strīds bija saglabājis savu priekšmetu.

Tiesas vērtējums

Par pretapelācijas sūdzības pieņemamību

- 36 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. panta otro daļu apelācijas sūdzību var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji.

- 37 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka ir pieņemama apelācijas sūdzība par Pirmās instances tiesas spriedumu, ar ko noraidīts vienas puses izvirzītais iebildums par prasības nepieņemamību, neņemot vērā to, ka turpmāk šajā pašā spriedumā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību kā nepamatotu (2002. gada 26. februāra spriedums lietā C-23/00 P Padome/Boehringer, *Recueil*, I-1873. lpp., 50. punkts, kā arī 2005. gada 22. februāra spriedums lietā C-141/02 P Komisija/*max.mobil*, Krājums, I-1283. lpp., 50. un 51. punkts).

- 38 Šajā lietā nav šaubu, ka Komisija Pirmās instances tiesā izvirzīja iebildumu izbeigt lietu, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 12. punkta, un ka šī sprieduma 21. punktā tas tika noraidīts, un ka Pirmās instances tiesa noraidīja prasību kā nepamatotu.

- 39 Tātad, lai izvērtētu tādas pretapelācijas sūdzības pieņemamību, kas iesniegta par spriedumu, ar kuru noraidīta prasība pēc būtības, nav jānošķir, vai ar Pirmās instances tiesā celto un tās noraidīto iebildumu ir vēlme panākt, lai prasību noraida vai nu tāpēc, ka tā ir nepieņemama, vai tāpēc, ka tai nav priekšmeta. Faktiski runa ir par diviem procesa jautājumiem, kuri, ja atbildes uz tiem būtu apstipriņošas, neļautu Pirmās instances tiesai pieņemt lēmumu par lietas būtību.
- 40 Līdz ar to Komisijas iesniegtā pretapelācijas sūdzība ir pieņemama.

Par pretapelācijas sūdzības pamatotību

- 41 Noraidot Komisijas izvirzīto iebildumu par lietas izbeigšanu, Pirmās instances tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 19. punktā nolēma, ka strīds bija saglabājis savu priekšmetu tādējādi, ka lēmums par iecelšanu amatā bija spēkā un ka lēmums par kandidatūras noraidīšanu turpināja būt spēkā. Otrkārt, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 20. punktā nolēma, ka prasītājs bija saglabājis interesi celt prasību, lai nepieļautu, ka apgalvotais prettiesiskums atkārtojas nākotnē šai procedūrai līdzīgā procedūrā.
- 42 Vispirms jāatgādina, ka prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama. Šim strīda priekšmetam — tāpat kā interesei celt prasību — ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz; proti, prasības rezultātam ir jāvar būt labvēligam lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību (šajā sakarā skat. 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie/Komisija*, *Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts, kā arī pēc analogijas skat. 1995. gada 19. oktobra spriedumu lietā C-19/93 P *Rendo u.c./Komisija*, *Recueil*, I-3319. lpp., 13. punkts, un 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-174/99 P *Parlaments/Richard*, *Recueil*, I-6189. lpp., 33. punkts).

- 43 Tātad, ja prasītāja interese celt prasību pazūd procesa laikā, Pirmās instances tiesas nolēmums par lietas būtību nevarētu viņam radīt nekādu labumu.
- 44 Šajā lietā nav šaubu, ka prasītājam laikā, kad viņš cēla savu prasību, bija interese celt prasību, jo apstrīdētie lēmumi bija viņam nelabvēlīgi (šajā sakarā skat. 1984. gada 27. novembra spriedumu lietā 50/84 *Bensider* u.c./Komisija, *Recueil*, 3991. lpp., 8. punkts, kā arī 2002. gada 18. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 un C-22/01 Spānija/Padome, *Recueil*, I-3439. lpp., 23. punkts). Līdz ar to viņa prasība bija pieņemama.
- 45 Protams, otrā konkursa dēļ, kas tika organizēts pēc Nakvi atvaļināšanas, apstrīdētie lēmumi bija kļuvuši par spēkā neesošiem brīdī, kad Pirmās instances tiesa pasludināja savu spriedumu.
- 46 Kā to norādījusi ģenerālvokāte savu secinājumu 41. punktā, šī otrā konkursa procedūra attiecībā uz prasītāju atņēma spēkā esamību lēmumam par iecelšanu amatā. Tā kā šis lēmums nav nošķirams no lēmuma par kandidatūras noraidīšanu un lēmuma par sūdzības noraidīšanu, ar ko vienīgi apstiprina šos pirmos divus minētos lēmumus, otrā konkursa procedūra attiecībā uz prasītāju atņēma spēkā esamību visiem apstrīdētajiem lēmumiem.
- 47 Tomēr apstrīdēto lēmumu spēkā neesamība, kas radās pēc prasības celšanas, pati par sevi neuzliek pienākumu Pirmās instances tiesai pieņemt lēmumu izbeigt lietu, ja sprieduma pasludināšanas brīdī nav priekšmeta vai nav intereses celt prasību.
- 48 Pirmkārt, jākonstatē, ka tad, kad Pirmās instances tiesa pieņēma lēmumu, strīdam bija saglabājies tā priekšmets, jo Komisija nebija formāli atcēlusi apstrīdētos lēmumus.

- 49 Līdz ar to Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 19. punktā pareizi nolēma, ka strīdam bija saglabājies tā priekšmets.
- 50 Otrkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka prasītājs arī varēja saglabāt interesi lūgt atcelt Kopienu iestādes aktu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas prasītāja apgalvotais pretiesiskums (šajā sakarā skat. 1979. gada 6. marta spriedumu lietā 92/78 *Simmmenthal*/Komisija, *Recueil*, 777. lpp., 32. punkts; iepriekš minētos spriedumus lietā *AKZO Chemie*/Komisija, 21. punkts, un lietā *Apesco*/Komisija, 16. punkts).
- 51 Šāda interese celt prasību izriet no EKL 233. panta pirmās daļas, saskaņā ar kuru iestādēm, kuru pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Tiesas spriedumu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Simmmenthal*/Komisija, 32. punkts, un 1980. gada 5. marta spriedumu lietā 76/79 *Könecke*/Komisija, *Recueil*, 665. lpp., 9. punkts).
- 52 Tomēr šī interese celt prasību var pastāvēt tikai tad, ja apgalvotais pretiesiskums var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no tās lietas apstākļiem, kurā prasītājs cēlis prasību.
- 53 Pārsūdzētā sprieduma 20. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka prasītājam bija saglabājusies interese saņemt spriedumu par attiecīgās konkursa procedūras tiesiskumu, lai apgalvotais pretiesiskums neatkārtotos nākotnē šajā lietā apskatāmajai procedūrai līdzīgā procedūrā.

- 54 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pamatojās uz prasītāja iesniegto argumentu par konkursa procedūras prettiesiskumu, jo kandidāti tika iepriekš atlasīti, balstoties uz ģenerāldirektora ziņojumu. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka nevarēja izslēgt to, ka ģenerāldirektors varētu līdzīgi rīkoties vēlāk notiekošā un līdzīgā konkursa procedūrā.
- 55 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šajā lietā prasītāja apgalvotais prettiesiskums, kura iespējamību atbalstīja Pirmās instances tiesa, lai atzītu, ka pastāv interese celt prasību, var nākotnē atkārtoties neatkarīgi no tās lietas apstākļiem, kurā ir pasludināts pārsūdzētais spriedums.
- 56 Protams, kā to atzinusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 45. punktā, lēmumi par ierēdņu iecelšanu amatā nekad neatkārtojas automātiskā veidā, proti, katrs lēmums ir neatkārtojams un tā pieņemšana ir atkarīga no kandidāta attiecīgo īpašību novērtējuma un ieņemamā amata prasībām, kas katrā lietā var ļoti atšķirties.
- 57 Tomēr šajā lietā prasītājs apstrīd ne tikai apstrīdēto lēmumu tiesiskumu, bet arī procedūru, kuras rezultātā tie tika pieņemti. Prasītājs norāda, ka procedūra bija diskriminējoša un līdz ar to prettiesiska kā tāda neatkarīgi no apstrīdēto lēmumu satura. Prasītājs uzskata, ka ģenerāldirektora ziņojums saistīja CCN, kā arī iecelējinstītūciju un tās nevarēja izvērtēt to kandidāta kompetenci un attiecīgās spējas, kuri nebija iepriekš atlasīti minētajā ziņojumā.

- 58 Kā to atzinusi ģenerālvokāte savu secinājumu 47. punktā, pretēji uz attiecīgo ieņemamo amatu pretendējošo dažādo kandidātu novērtējumam pēc būtības, konkursa procedūras kārtība, kas, kā apgalvo prasītājs šajā lietā, paredz ģenerāldirektora veiktu iepriekšēju atlasīšanu, kas ir saistoša CCN un iecelēj institūcijai, var atkārtoties nākotnē līdzīgā procedūrā.
- 59 Prasītājs uzskata, ka jautājums par konkursa procedūras uz attiecīgo amatu kārtības tiesiskumu ir svarīgs attiecībā uz nākotnē esošajiem kandidātiem uz tādu amatu kā šajā lietā apskatāmais amats.
- 60 Līdz ar to Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 20. punktā pareizi nolēma, ka prasītājam bija saglabājusies interese celt prasību.
- 61 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jānolemj, ka Pirmās instances tiesa nebija pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 21. punktā noraidot iebildumu par lietas izbeigšanu.
- 62 Tādējādi Komisijas iesniegtā pretapelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota un ir jāņem par galveno apelācijas sūdzību.

Par galveno apelācijas sūdzību

Par pirmo prasības pamatu

- 63 Prasītāja izvirzītais pirmais prasības pamats ir par faktu sagrozišanu (pirmā prasības pamata daļa) un kļūdu tiesību piemērošanā, pretrunīgu un nepietiekamu pamatojumu (otrā prasības pamata daļa).

Par pirmo daļu

- 64 Prasītājs uzskata, ka Pirmās instances tiesa sagrozīja faktus, kas bija ietverti ģenerāldirektora ziņojumā.
- 65 No šajā ziņojumā iekļautā komentāra par to, ka Nakvi “šķiet [...] piemērotāks ideju izstrādāšanā, pētījumu veikšanā un analizēšanā nekā lielas komandas reorganizēšanā un vadībā”, prasītājs izsecina, ka Nakvi nebija kompetents vadīt un motivēt lielu komandu. Tomēr prasītājs apgalvo, ka šāda kompetence bija obligāta attiecīgajam amatam.
- 66 Šajā sakarā no EKL 225. panta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācija ir tikai par tiesību jautājumiem un tādējādi tikai Pirmās instances tiesa ir tiesīga konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad fakti konstatēti neprecīzi šai tiesai iesniegto lietas materiālu dēļ, un veikt šo faktu vērtējumu. Faktu novērtējums, izņemot gadījumu par Pirmās instances tiesai iesniegto pierādījumu sagrozišanu, nav

tiesību jautājums, pār kuru Tiesa veic kontroli (cita starpā skat. 2001. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-449/99 P *EIB/Hautem, Recueil*, I-6733. lpp., 44. punkts, kā arī 2006. gada 21. septembra spriedumus lietā C-105/04 P *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija*, Krājums, I-8725. lpp., 69. un 70. punkts, un lietā C-113/04 P *Technische Unie/Komisija*, Krājums, I-8831. lpp., 82. un 83. punkts).

- 67 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai fakti un pierādījumi nebūtu jānovērtē no jauna, šādai faktu sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem (skat. 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-551/03 P *General Motors/Komisija*, Krājums, I-3173. lpp., 54. punkts; 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-167/04 P *JCB Service/Komisija*, Krājums, I-8935. lpp., 108. punkts, un 2007. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-229/05 P *PKK un KNK/Padome*, Krājums, I-439. lpp., 37. punkts).
- 68 Tomēr no ģenerāldirektora ziņojuma izvērtēšanas neizriet, ka Pirmās instances tiesa būtu sagrozījusi faktus. Tajā ir nepārprotami apliecināts, ka Nakvi izpildīja amata aprakstā noteiktos kritērijus, kas ļāva tam būt atlasītam, ko veica ģenerāldirektors, to kandidātu grupā, kuri ir piemēroti pildīt direktora pienākumus attiecīgajā amatā. Līdz ar to no ģenerāldirektora ziņojuma neizriet nekāda norāde, kas pierādītu, ka Nakvi nebija prasītās kompetences minētā amata ieņemšanai.
- 69 Tādējādi Pirmās instances tiesa, nesagrozot ģenerāldirektora ziņojumā iekļautos faktus, pārsūdzētā sprieduma 63.–68. punktā varēja konstatēt, ka Nakvi pilnībā izpildīja visas paziņojumā par vakanci paredzētās prasības un cita starpā ka viņš bija kompetents, lai vadītu lielu komandu.

- 70 Šajā sakarā, ja patiesībai atbilst tas, kā tas ir atbilstoši ģenerāldirektora ziņojumam, ka spēja vadīt, mobilizēt un uzraudzīt lielas komandas bija būtisks kritērijs, minētajā paziņojumā iekļautā vārda “piemērotāks” lietošana ir jāsaprot kā Nakvi dažādo spēju izsvēršana. No šā vārda lietošanas nevar secināt, ka viņam nebija attiecīgajam amatam prasīto prasmju.
- 71 Līdz ar to ģenerāldirektora ziņojuma izvērtēšana neatklāj, ka Pirmās instances tiesa būtu acīmredzami sagrozījusi tajā iekļautos faktus.
- 72 Tādējādi pirmā prasības pamata pirmā daļa nav pieņemama.

Par otro daļu

- 73 Prasītājs sava pirmā izvirzītā prasības pamata otrajā daļā norāda, pirmkārt, ka pretēji Pirmās instances tiesas pārsūdzētā sprieduma 32. punktā apgalvotajam, ņemot vērā ģenerāldirektora ziņojumu, lēmuma par sūdzības noraidīšanu pamatojums neļauj saprast šī lēmuma galveno motīvu. Līdz ar to Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 28.–35. punktā noraidot pamatu par Civildienesta noteikumu 25. panta otrās daļas pārkāpumu.
- 74 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 225. panta, Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkta

izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda apstrīdētie elementi spriedumā, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības atbalstam. Apelācijas sūdzība, kas tikai burtiski atkārtoti vai reproducē pamatus un argumentus, kas iepriekš iesniegti Pirmās instances tiesā, tostarp tādos, kas balstīti uz faktiem, ko Pirmās instances tiesa izteikti noraidījusi, neatbilst prasībām par pamatojuma sniegšanu, kas izriet no šiem noteikumiem (cita starpā skat. 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 P *Interporc/Komisija*, *Recueil*, I-2125. lpp., 15. un 16. punkts, kā arī 2004. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-353/01 P *Mattila/Padome un Komisija*, *Recueil*, I-1073. lpp., 25. un 26. punkts).

75 Šajā lietā prasītājs, apstrīdot Pirmās instances tiesas konstatēto par to, ka nav noticis Civildienesta noteikumu 25. panta otrās daļas pārkāpums, savā apelācijas sūdzībā vienīgi atkārtoti argumentus, kurus viņš šajā sakarā minēja savā Pirmās instances tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pirmā izvirzītā pamata atbalstam. Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 28.–35. punktā nolēma noraidīt šo pamatu. Šāda apelācijas sūdzība patiesībā ir lūgums vienkārši vēlreiz izvērtēt Pirmās instances tiesā iesniegto prasības pieteikumu, kas saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. pantu nav Tiesas kompetencē (cita starpā skat. 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm un Goupil/Komisija*, *Recueil*, I-5291. lpp., 35. punkts, kā arī 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā C-338/00 P *Volkswagen/Komisija*, *Recueil*, I-9189. lpp., 47. punkts).

76 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms kā nepieņemams.

77 Otrkārt, prasītājs Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā ir norādījusi pretrunīgu un nepietiekamu pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 28.–35. punktā noraidot tā izvirzīto pirmo pamatu.

- 78 Šajā sakarā no Tiesas Statūtu 36. panta pirmā teikuma, lasot to kopā ar Tiesas Statūtu 53. panta pirmo daļu, izriet, ka Pirmās instances tiesas spriedumos norāda pamatojumu, lai, pirmkārt, personai, kuru ietekmē spriedums, ļautu uzzināt Pirmās instances tiesas nolēmuma motīvus un, otrkārt, Tiesai sniegtu pietiekamas norādes, lai tā varētu veikt savu kontroli (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Technische Unie*/Komisija, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Šajā lietā, kā to savu secinājumu 66. punktā atzīmējusi ģenerālvokāte, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 28.–35. punktā detalizēti izvērtēja lēmumu par sūdzības noraidīšanu un sīki un saskaņoti izklāstīja, kāpēc, tāsprāt, Komisija bija izpildījusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu.
- 80 Tas, ka Pirmās instances tiesa, izskatot lietu pēc būtības, izdarīja citādu secinājumu nekā prasītājs, pats par sevi nevar padarīt pārsūdzēto spriedumu par tādu, kuram trūkst pamatojuma.
- 81 Pirmā izvirzītā prasības pamata otrā daļa līdz ar to ir noraidāma kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.
- 82 Tādējādi pirmais prasības pamats ir jānoraida.

Par otro prasības pamatu

- 83 Izvirzot otru prasības pamatu, prasītājs pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir sagrozījusi dažus faktus un pierādījumus un ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neatceļot apstrīdētos lēmumus sakarā ar Civildienesta noteikumu 7. panta, 29. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 45. panta 1. punkta pārkāpumu.

Par pirmo daļu

- 84 Izvirzot sava otrā prasības pamata pirmo daļu, prasītājs norāda, ka ģenerāldirektora ziņojumā ietvertais novērtējums par viņa un Nakvi kandidatūru ir vienāds, izņemot to, kas attiecas uz “noskaņojumu uz reformām”. Tā kā ģenerāldirektora ziņojumā Nakvi iekļāva kandidātu pirmajā grupā, pamatojoties cita starpā uz “amatam izvirzītajiem uzdevumiem”, ir acīmredzams, ka minētie uzdevumi patiesībā ir “noskaņojums uz reformām”. Tādējādi Pirmās instances tiesa, uzskatot, ka jēdziena “uzdevumi” nozīme nav pārspilējama, pievērsa minimālu uzmanību būtiska fakta nozīmei kandidātu atlases procedūrā. Prasītājs arī atzīmē, ka ar “amatam izvirzītajiem uzdevumiem” saistītais galvenais kritērijs nebija nekādā veidā uzrādīts paziņojumā par vakanci.
- 85 Tātad Pirmās instances tiesa, uzskatot, ka jēdziena “uzdevumi” nozīme nav pārspilējama, un nepārbaudot procedūras atbilstību paziņojumam par vakanci, sagrozīja tās rīcībā esošos faktus.
- 86 Šajā sakarā, kā to atzinusi ģenerālvokāte savu secinājumu 74. punktā un kā to pareizi uzskata Komisija, jāuzskata, ka prasītājs lūdz Tiesai pārbaudīt Pirmās instances tiesas sniegto faktu vērtējumu, kas saskaņā ar šī sprieduma 66. punktā

atgādināto pastāvīgo judikatūru ir vienīgi Pirmās instances tiesas kompetencē, izņemot gadījumu, kad fakti konstatēti neprecīzi tai iesniegto lietas materiālu dēļ, un izņemot Pirmās instances tiesai iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu.

- 87 Taču prasītājs neiesniedz pierādījumu par to, ka lietas materiāli norāda uz Pirmās instances tiesas konstatēto faktu neprecizitāti vai tās veikto pierādījumu sagrozīšanu.
- 88 Katrā ziņā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā uzskatīja, ka jēdziens “uzdevumi” bija iekļauts ģenerāldirektora ziņojumā un ka šī jēdziena nozīme nav pārspilējama, jo tā ir tikai ģenerāldirektora viedokļa paušana jautājumā par kandidātu personiskajām īpašībām, nevis jauna kritērija ieviešana salīdzinājumā ar paziņojumu par vakanci. Tātad šis vērtējums, kas ir tikai un vienīgi par faktiem, ir vienīgi Pirmās instances tiesas kompetencē, kas šajā gadījumā nav pārkāpusi savas pilnvaras faktu un pierādījumu novērtēšanā.
- 89 Attiecībā uz kritēriju par noskaņojumu uz reformām jāpiebilst, ka pārsūdzētā sprieduma 57. un 58. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka prasība par to, ka kandidātiem bija jābūt spējai pabeigt reformas, nepārprotami izrietēja no paziņojumā par vakanci iekļautajā uzdevumu izklāstošajā daļā. Prasītājs šajā sakarā neiesniedz nevienu pierādījumu, lai pierādītu, ka šis secinājums, ņemot vērā lietas materiālus, nav precīzs vai ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi faktus.
- 90 Otrā izvirzītā pamata pirmā daļa līdz ar to nav pieņemama.

Par otro daļu

- 91 Izvirzot sava otrā prasības pamata otro daļu, prasītājs atspēko pārsūdzētā sprieduma 54. punktā Pirmās instances tiesas veikto vērtējumu par to, ka ģenerāldirektora pilnvaras veikt iepriekšēju kandidātu atlasīšanu nav ietekmējušas *CCN* neatkarību. Prasītājs uzskata, ka *CCN de facto* bija saistošs ģenerāldirektora atzinums, jo neviens fakts tai neatļāva mainīt ģenerāldirektora analīzi un iepriekšēji atlasīt citus kandidātus. Tātad Pirmās instances tiesa neņēma vērā ietekmi, kādu atstāja ģenerāldirektora veiktā iepriekšējā atlasē uz konkursa procedūras tālāku norisi *CCN*. Šo ietekmi šajā lietā raksturo tas, ka *CCN* piekrita intervēt vienīgi tos kandidātus, kas ģenerāldirektora ziņojumā bija iekļauti pirmajā grupā.
- 92 Šajā sakarā, lai gan, protams, apelācijā ir iespējams iesniegt vēlreiz tiesību jautājumus, kas jau ir bijuši izvērtēti pirmajā instancē (2006. gada 26. oktobra spriedums lietā C-68/05 P *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija, Krājums, I-10367. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra), kā, piemēram, šajā lietā konkursa procedūras norises tiesiskums, apelācijas sūdzības pamatā esošajiem juridiskajiem argumentiem tomēr šādā gadījumā ir jābūt norādītiem īpašā veidā. Tātad šo prasību neizpilda tāda apelācijas sūdzība, kurā ir tikai burtiski atkārtoti pamati un argumenti, kas jau bija iesniegti Pirmās instances tiesā, neiekļaujot argumentāciju, kura īpaši identificētu pārsūdzētajā spriedumā pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija, 54. punkts).
- 93 Tātad šajā lietā ir jākonstatē, kā to savu secinājumu 78. punktā ir atzinusi ģenerāladvokāte, ka prasītājs ir tikai atkārtojis jau iepriekš Pirmās instances tiesā minēto argumentu, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 39. punkta, neiesniedzot argumentāciju, kura īpaši identificētu pārsūdzētajā spriedumā pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā.

- 94 Otrā izvirzītā prasības pamata otrā daļa līdz ar to nav pieņemama.
- 95 Tādējādi otrais izvirzītais pamats nav pieņemams.
- 96 No iepriekš minētā izriet, ka Vinenburgera apelācijas sūdzība ir pilnībā noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 97 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī paša reglamenta 70. pantam tiesvedībā, kurā puses ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tomēr no minētā reglamenta 122. panta otrās daļas izriet, ka 70. pants nav piemērojams apelācijas sūdzībai, kuru iesniedzis ierēdnis vai cits iestādes darbinieks pret šo iestādi.
- 98 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriet Vinenburgeram atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņam spriedums nav labvēlīgs, tad viņam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar galveno apelācijas sūdzību. Tā kā Vinenburgers ir prasījis piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar pretapelācijas sūdzību un tā kā tai spriedums nav labvēlīgs, tad Komisijai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar šo pretapelācijas sūdzību.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) **noraidīt galveno apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību;**
- 2) **Vinenburgers atlīdzina ar galveno apelācijas sūdzību saistītos tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina ar pretapelācijas sūdzību saistītos tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]